

Sygn. akt IV U 729/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2014 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania R. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 20 maja 2014 roku nr (...)

w sprawie R. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do emerytury

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu R. W. emeryturę od dnia (...) roku;
2. ustala, iż organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt IV U 729/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 1 września 2014 r.

Decyzją z dnia 20.05.2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153,

poz. 1227 ze zm.) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.), odmówił R. W. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia wymogów, określonych w art. 184 powołanej ustawy, od wystąpienia których uzależnione jest nabycie prawa do emerytury, ponieważ nie udokumentował 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze, a jedynie 5 lat, 6 miesięcy i 25 dni takiej pracy. W stażu tym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresu zatrudnienia od 01.06.1977 r. do 31.08.1978 r. w Spółdzielni Usług Rolniczych w D., ponieważ w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie określono charakteru pracy wnioskodawcy zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

07.02.1983 r., a ponadto na dokumencie tym brak jest imiennej pieczętki pracodawcy.

Od decyzji tej odwołał się R. W., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że legitymuje się co najmniej 15- letnim stażem pracy w szczególnych warunkach z uwagi na zatrudnienie w firmie (...) S.A. w T., gdzie stale i w pełnym wymiarze godzin pracował jako kierowca ciągnika (od 06.09.1978 r. do 19.06.1989 r.), kierowca samochodu ciężarowego typu S. (...) i S. (...) (od 20.06.1989 r. do 24.03.1994 r.) oraz bitumiarz (od 25.03.1994 r. do 31.12.1998 r.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu podniósł, że zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w szczególnych warunkach okres pracy w (...) S.A. w T. od 06.09.1978 r. do 31.01.1984 r. i od 01.02.1984 r. do 31.03.1984 r., za okres zaś po 31.03.1984 r. odwołujący nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że R. W., w dniu (...) r. ukończył 60 lat życia. Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 5 lat, 6 miesięcy i 25 dni z tytułu zatrudnienia w (...) S.A. w T. od 06.09.1978 r. do 31.01.1984 r. w charakterze kierowcy ciągnika i od 01.02.1984 r. do 31.03.1984 r.

w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. We wniosku z dnia 26.03.2014 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Zaskarżoną decyzją z dnia 20.05.2014 r. (...) Oddział w T. odmówił R. W. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ wnioskodawca nie udokumentował 15- letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołujący nie przystąpił do OFE.

(okoliczności bezsporne)

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Odwołujący R. W. od 01.06.1977 r. do 31.08.1978 r. pracował w Spółdzielni Usług Rolniczych w D. w charakterze kierowcy ciągnika.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 01.09.1978 r.- k. 7 cz. II akt ZUS,

Od 01.04.1984 r. do 31.12.1991 r. odwołujący był zatrudniony w (...) w T., zaś od 01.01.1992 r. do 31.12.1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) w T.. W tym czasie, od 01.04.1984 r. do 19.06.1989 r. pracował jako kierowca ciągnika, od 20.06.1989 r. do 24.03.1994 r. jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, zaś od 25.03.1994 r. do

31.12.1998 r. jako bitumiarz. Wykonując obowiązki bitumiarza w wymiarze co najmniej 8 godzin dziennie, ubezpieczony dodatkowo przed rozpoczęciem pracy dowoził pracowników samochodem Ż. na budowę danej drogi, na której następnie sam pracował z nimi jako bitumiarz i po zakończonej pracy odwoził pracowników z placu budowy.

Przedsiębiorstwo zatrudniające odwołującego dysponowało własną bazą transportową. Na swoim stanie miało zarówno ciągniki, jak i samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Jako kierowca ciągnika odwołujący woził na budowę kruszywa i masy bitumiczne. Był to ciągnik typu (...) z przyczepą, wykorzystywany do transportu materiałów budowlanych. Ciągnikiem odwołujący woził również paliwo w beczce przypinanej do pojazdu. Poza obowiązkami kierowcy ciągnika, w ramach dobowego wymiaru czasu pracy, wnioskodawca nie realizował żadnych innych czynności. Jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony odwołujący jeździł S. (...) i S.(...). Samochodami tymi, stale i w pełnym wymiarze godzin, za wyjątkiem okresu zimowego, woził materiały wykorzystywane przy budowie dróg. Zimą wnioskodawca jeździł S., do których przypinane były piaskarka albo pług. Jako bitumiarz odwołujący stale i w pełnym wymiarze czasu

pracy zajmował się rozkładaniem masy bitumicznej na drogach. Pracę tę wykonywał od maja do końca października. W okresie zimowym zajmował się zaś pakowaniem masy bitumicznej do worków.

dowód:

- świadectwo pracy z dnia 13.02.1992 r.- k. 25 akt osobowych,
- świadectwo pracy z dnia 25.02.2013 r.- k. 41 akt osobowych,
- zeznania świadka M. B.- 00:12:33-00:18:20,
- zeznania świadka R. S.- 00:19:42-00:31:44,

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów i zeznania świadków. Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków M. B. i R. S., którzy wskazali na okoliczności dotyczące charakteru i rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w okresie zatrudnienia w (...) w T. i w Przedsiębiorstwie (...) w T.. Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż były wewnętrznie spójne, logiczne, jak też przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Z zeznań tych w sposób bezsprzeczny wynika, że w spornym okresie od 01.04.1984 r. do 31.12.1998 r. odwołujący był najpierw kierowcą ciągnika, w 1989 r. zaczął jeździć samochodami ciężarowymi typu S. (...) i S. (...), a od marca 1994 r. pracował jako bitumiarz. Poszczególne obowiązki wykonywał stale i w pełnym wymiarze godzin, z tym, że jako kierowca samochodu ciężarowego w okresie zimowym jeździł piaskarką albo pługiem, zaś jako bitumiarz pracował od maja do końca października, rozkładając masę bitumiczną na drogach, w okresie zimowym bowiem zajmował się pakowaniem masy bitumicznej do worków.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Przedmiotem niniejszego postępowania było rozstrzygnięcie, czy odwołującemu R. W. przysługuje tzw. wcześniejsza emerytura z zastosowaniem obniżonego wieku emerytalnego, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.).

Powołana ustawa w dziale X rozdział 2 zawiera szczególną regulację przejściową, dotyczącą niektórych ubezpieczonych, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przed dniem 01.01.1999 r.

W art. 184 ustawy zostało przewidziane prawo do wcześniejszej emerytury dla zamkniętego katalogu ubezpieczonych, urodzonych po dniu 31.12.1948 r., którzy do końca 1998 r. spełnili ustawowo określone wymogi stażowe. Zróżnicowanie warunków przechodzenia na emeryturę ubezpieczonych, o których mowa w art. 184 ustawy w stosunku do innych ubezpieczonych dokonane zostało według kryterium urodzenia, ale także według kryterium posiadania na dzień 01.01.1999 r. wymaganego stażu zawodowego i ubezpieczeniowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy, ubezpieczonym, urodzonym po dniu 31.12.1948 r., przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. 01.01.1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt. 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 ustawy, w świetle którego okres ten wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepisy dotychczasowe w rozumieniu art. 184 powołanej ustawy, to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Z § 1 tego rozporządzenia wynika, że jego treść stosuje się do pracowników, wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia. Natomiast § 2 ust. 1 stanowi, że za okresy uzasadniające nabycie prawa do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. W myśl zaś § 4, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny, wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat oraz posiadał na dzień 01.01.1999 r. wymagany 25- letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Kwestią sporną pozostawała natomiast kwalifikacja jego pracy od 01.06.1977 r. do 31.08.1978 r. w Spółdzielni Usług Rolniczych w D. oraz od 01.04.1984 r. do 31.12.1998 r. (...) w T. i w Przedsiębiorstwie (...) w T..

W odwołaniu od zaskarżonej decyzji wnioskodawca domagał się uwzględnienia w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) w T. i w Przedsiębiorstwie (...) w T. od 06.09.1978 r. do 31.12.1998 r. Mając to na uwadze podnieść należy, że organ rentowy uwzględnił ubezpieczonemu w tym stażu w oparciu o świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach okres zatrudnienia w (...) w T. od 06.09.1978 r. do 31.01.1984 r. w charakterze kierowcy ciągnika i od 01.02.1984 r. do 31.03.1984 r. w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Sporny okres to zatem okres od 01.04.1984 r. do 31.12.1998 r.

Z uwagi na to, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej, a przez to zakres kontroli decyzji organu rentowego, wyznacza rozstrzygnięcie zawarte w takiej decyzji, od której zostało wniesione odwołanie oraz zawarty w odwołaniu zakres zaskarżenia tego rozstrzygnięcia (por. np. postanowienie SN z dnia 05.08.2011 r., III UZ 17/11, Legalis nr 457274; wyrok SA w Lublinie z dnia 30.10.2012 r., III AUa 827/12, Legalis nr 704857), spornym okresem był również okres zatrudnienia odwołującego od 01.06.1977 r. do 31.08.1978 r. w Spółdzielni Usług Rolniczych w D..

Odmawiając wnioskodawcy uwzględnienia w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia od 01.04.1984 r. do 31.12.1998 r. organ rentowy podał, że za okres ten brak jest świadectwa wykonywania pracy w takim charakterze.

Brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie przekreśla możliwości ustalania, że ubezpieczony pracę w takim charakterze rzeczywiście wykonywał. W szczególności wnioskodawca może wykazywać innymi środkami dowodowymi, że jego praca świadczona była w warunkach szczególnych. W postępowaniu z zakresu

ubezpieczeń społecznych stosuje się bowiem te same reguły dowodzenia, jak w zwykłym procesie cywilnym. Zastosowanie mają zatem art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Świadcstwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi tylko domniemanie, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji zatem, kiedy brak wymaganego świadectwa wystawionego przez pracodawcę, sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była realizowana w warunkach wymaganych przepisami rozporządzenia i czy ubezpieczony zajmował któreś ze stanowisk pracy wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Jednocześnie podkreślić należy, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (por. wyroki SN: z dnia 19.05.2011 r., III UK 174/10, LEX nr 901652; z dnia 08.06.2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426; z dnia 01.06.2010 r., II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 14.09.2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008/21-22/325; z dnia 19.09.2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008/21-22/329; z dnia 06.12.2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22.01.2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009/5-6/75 i z dnia 24.03.2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152).

W niniejszym postępowaniu Sąd przeprowadził dowód z akt osobowych odwołującego. W aktach tych znajdują się co prawda angaże za sporny okres, jednak wszystkie one powierzają ubezpieczonemu stanowisko kierowcy.

Celem więc ustalenia, jakie czynności odwołujący rzeczywiście realizował w spornym okresie, Sąd oparł się na zeznaniach świadków.

Zarówno świadek M. B., jak i świadek R. S. pracowali z odwołującym w spornym okresie (R. S. był nawet przełożonym wnioskodawcy), a zatem posiadali informacje istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia. Ważne jest to, że obaj świadkowie w sposób zbieżny podali, że w okresie od 01.04.1984 r. odwołujący był kierowcą ciągnika, w 1989 r. zaczął jeździć samochodami ciężarowymi typu S. (...) i S. (...), a od marca 1994 r. pracował jako bitumiarz. Wskazali również na czym polegała jego praca w poszczególnych okresach zatrudnienia, najpierw w (...) w T., a następnie w Przedsiębiorstwie (...) w T..

W oparciu o zeznania świadków Sąd ustalił zatem, że będąc kierowcą ciągnika odwołujący woził na budowę kruszywa i masy bitumiczne. Był to ciągnik typu (...) z przyczepą, wykorzystywany do transportu materiałów budowlanych. Ciągnikiem odwołujący woził ponadto paliwo w beczce przypinanej do pojazdu. Wiadomo jednocześnie, że pracę kierowcy ciągnika wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Praca ta wymieniona została w Dziale VIII, zatytułowanym: „W transporcie i łączności” w pkt 3 (prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gaśnicowych) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r.

Jak wynika z zeznań świadków, jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony ubezpieczony jeździł S. (...) i S.(...). Samochodami tymi woził materiały wykorzystywane przy budowie dróg. Wiadomo przy tym, że obowiązki kierowcy samochodu ciężarowego wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze godzin, za wyjątkiem okresu

zimowego. Wówczas bowiem jeździł S., do których przypinane były piaskarka albo pług. Zimą ubezpieczony jeździł zatem albo piaskarką albo pługiem.

Pracę w szczególnych warunkach wymienioną w dziale VIII, zatytułowaną:

„W transporcie i łączności” w pkt 2 (prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. odwołujący realizował zatem stale i w pełnym wymiarze godzin za wyjątkiem okresów zimowych.

Praca zarówno kierowcy ciągnika, jak i kierowcy samochodu ciężarowego

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony została co prawda wymieniona

w D. zatytułowaną: „W transporcie i łączności”, jednak trzeba mieć na uwadze, że zarówno (...) w T., jak i Przedsiębiorstwo (...)

i M. w T. dysponowało własną bazą transportową i posiadało na swoim stanie zarówno ciągniki, jak i samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Nie korzystało zatem z usług transportowych firm zewnętrznych, ale we własnym zakresie realizowało usługi transportowe polegające na przewożeniu materiałów na budowy.

Odnośnie okresu od 25.03.1994 r. do 31.12.1998 r. Sąd ustalił, że pomimo nazwy stanowiska pracy, w tym czasie wnioskodawca pracował jako bitumiarz, zajmując się na co dzień rozkładaniem masy bitumicznej na drogach. W sezonie od maja do końca października w ramach dobowego wymiaru godzin nie realizował żadnych innych czynności. Stwierdzić więc należało, że we wskazanym wyżej okresie od 25.03.1994 r. do 31.12.1998 r.,

w poszczególnych sezonach (od maja do końca października), wnioskodawca pracował

w szczególnych warunkach. W okresie zimowym zajmował się bowiem pakowaniem masy bitumicznej do worków. Praca bitumiarza wymieniona została w Dziale IX, zatytułowaną: „W gospodarce komunalnej” w pkt 5 (prace bitumiarzy i przy produkcji asfaltobetonu) wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1982 r.

Sumując wszystkie wymienione okresy (a okresy: od 20.06.1989 r. do 24.03.1994 r.

i od 25.03.1994 r. do 31.12.1998 r. za wyjątkiem sezonów zimowych) i doliczając je do wykazanego przed organem rentowym stażu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze

5 lat, 6 miesięcy i 25 dni stwierdzić należało, że w/w legitymuje się co najmniej 15- letnim stażem pracy w takim charakterze, co uprawnia go do tzw. wcześniejszej emerytury.

Uwzględniając powyższe, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego,

w tym art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz

art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję (...) Oddział w T. z dnia 20.05.2014 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od (...) r. (punkt 1 wyroku).

Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2 wyroku). W tej mierze miał na uwadze przepis art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Dopiero bowiem postępowanie sądowe, a w szczególności przeprowadzone w tym postępowaniu dowody z zeznań świadków pozwoliły na ustalenie istotnych, a nie znanych wcześniej organowi rentowemu okoliczności i przesądziły ostatecznie o zasadności wniosku o emeryturę.